

DOMNILOR JURNALIȘTI

Mă numesc Florica Roman, sunt judecător la Curtea de Apel Oradea și am de făcut un comentariu la comunicatul DNA București, din data de 31 martie 2014, prin care se arăta că patru judecători din Bihor sunt cercetați penal pentru infracțiuni de corupție, în dosarul 37/P/2012 al DNA Oradea.

Eu sunt unul dintre suspecti și vă prezint mai jos o mostră elocventă privind funcționarea justiției și a statului de drept în România.

În luna noiembrie 2012, când nu aveam habar că sunt în atenția DNA, am formulat o sesizare la CSM, în atenția d-nei Alina Ghica, prin care extrem de revoltată i-am comunicat că asupra unui prieten al soțului meu, Jurca Gheorghe, suspect și el în dosar, se fac presiuni extreme: ridicat cu mascați, amenințări de tot felul, să declare că mi-ar fi dat mie o sumă de bani pentru „rezolvarea” dosarului penal de tentativă de viol, ce a fost pe rolul Tribunalului Bihor, dosar despre care se vorbește în comunicatul DNA. Am formulat sesizarea către CSM, a doua zi după ce Jurca Gheorghe i-a spus soțului meu despre presiunile și amenințările ce se fac asupra sa.

Sesizare mea, care apreciez, cuprindea fapte extrem de grave, d-na Ghica a trimis-o Inspecției Judiciare ce mi-a dat un răspuns lemnos, că în dosarul 37/P/2012 se fac cercetări cu respectarea procedurilor legale. Precizez că nimeni nu a făcut nici o investigație cu privire la cele semnalate de mine. Cred că d-l procuror Man Ciprian de la DNA Oradea, cel ce face aceste presiuni și-a dat cuvântul că respectă procedura penală și a fost crezut întocmai, spre deosebire de cuvântul meu ce nu a valorat doi bani în fața CSM și Inspecției Judiciare.

În anexa 1, atașată, vă trimit copii ale sesizării mele și răspunsul Inspecției Judiciare.

Făcând bilanțul, am reușit să-l irit foarte tare pe d-l procuror, iar CSM și Inspecția Judiciară au comis primul abuz împotriva mea.

Aproape uitasem de sesizarea făcută, când, în luna ianuarie 2013, fiind președintele secției I civilă, am fost nevoită să intru într-o cauză penală, după ce judecătorii secției penale au fost declarați incompatibili.

În ședința de judecată din data de 26 ianuarie 2013, l-am văzut prima dată în viața mea pe d-l procuror Man, acesta fiind reprezentatul DNA, ocazie cu care d-l procuror a cerut recuzarea mea datorită sesizării pe care i-am făcut-o la CSM dar și pentru că DNA Oradea a făcut o sesizare împotriva mea, solicitând să fiu sancționată disciplinar exact pentru faptele cuprinse în comunicatul DNA pe care îl comentez.

Am suspendat ședința de judecată și am formulat cerere de abținere, mi-a fost admisă și în dosar a intrat un alt coleg.(anexa2).

Prin sesizarea făcută împotriva mea de DNA Oradea, sub semnătura d-lui procuror Man, se solicita CSM sancționarea mea disciplinară exact pentru faptele reținute în sarcina mea în dosarul penal din comunicatul de presă(anexa 2).

M-am bucurat că d-l procuror a sesizat CSM cu privire la aceleași împrejurări pe care le-am sesizat și eu anterior, fiind convinsă că CSM va fi mult mai prompt și responsabil față de sesizarea DNA, sperând că în sfârșit cineva va face verificări cu privire la aspectele semnalate atât de mine cât și de DNA, acestea neputând fi separate.

Nici până în ziua de azi nu știu ce s-a întâmplat cu sesizarea făcută de DNA, nu mi s-a comunicat nici un răspuns, deși era obligatoriu pentru Inspekția Judiciară, la care presupun că a ajuns sesizarea, să-mi comunice un răspuns, întrucât sesizarea era făcută împotriva mea. Am sunat la Inspekția Judiciară, m-am plâns că răspunsul la petiția mea nu cuprinde nici măcar numele inspectorului care l-a întocmit, mi s-a comunicat că acesta este modul lor de lucru și că nu am unde să mă plâng de modul de soluționare a sesizării mele, dar pot să formulez altă petiție dacă doresc. Scârbită complet nu am făcut-o!

În lunile februarie, martie 2013, în ziarul local Bihoreanul, au apărut mai multe articole extrem de denigratoare la adresa mea, dintr-un astfel de articol am aflat, pentru prima oară, că de fapt există un dosar pe rolul DNA Oradea în care eu sunt cercetată penal, date din acest dosar fiind relatate pe larg în articol. Mi se pare un mod foarte „profesionist” de a aduce la cunoștința unui judecător că este cercetat penal. Asta așa, ca de la magistrat la magistrat!

Mai mult de 6 luni, până în septembrie 2013, nu am mai cunoscut nimic despre presupusul dosar, până și Bihoreanul, purtătorul de vorbe al DNA, nu a mai scris nimic în acest interval.

În luna septembrie 2013 am fost citată la DNA în calitate de făptuitor, iar restul colegilor judecători(în prezent suspecti în același dosar) în calitate de martori.

Am dat declarație la DNA, în fața d-lui procuror Man pe care l-am întrebat dacă nu înțelege să se abțină. D-l procuror m-a invitat arogant să-l recuz. N-am făcut-o fiind convinsă și atunci și acum că ar fi degeaba.

Din nou timp de 6 luni nu s-a mai întâmplat nimic, până în martie 2014, când brusc s-a început urmărirea penală, exact în perioada în care Inspekția Judiciară era în control la Curtea de Apel Oradea și instanțele arondate.

Între timp d-l procuror Man Ciprian a fost numit șef la DNA Oradea, iar dosarul l-a dat în lucru d-lui procuror Chirculescu, subalternul

său. Atât eu cât și ceilalți trei judecători am fost citați și audiați în calitate de suspecți, de această dată.

Precizez că toate actele de urmărire penală în dos.37/P/2012 au fost făcute exclusiv de d-l procuror Man până în martie 2014, iar, în calitate de șef, acesta va aviza soluția ce va fi dată în cauză de procurorul de caz.

Potrivit noului Cod de procedură penală nu mai puteam să-l recuz pe d-l Man, prin urmare am formulat cerere de trimitere a dosarului la alt parchet ori de preluare a dosarului de către structura centrală a DNA, în temeiul art.325 și 326 Cod pr. penală. Am înaintat aceiași cerere și Procurorului General al României și Procurorului Șef al DNA. În cerere am invocat recuzarea făcută împotriva mea de d-l Man, precum și încheierea de ședință din 26 ianuarie 2013, dată de Curtea de Apel Oradea, prin care s-a stabilit definitiv starea mea de incompatibilitate raportat la sesizările reciproce pe care eu și d-l Man ni le-am înaintat către CSM. Am mai invocat și că, dacă scopul procesului penal, implicit a urmăririi penale, este aflarea adevărului, ce adevăr mai caută d-l procuror și subalternii săi, cât timp prin sesizarea făcută de DNA în luna ianuarie 2013, adresată CSM, s-a solicitat sancționarea mea disciplinară exact pentru faptele reținute în dosarul 37/P/2012?

Am apreciat, just cred eu, că există suspiciuni rezonabile privind obiectivitatea DNA Oradea în instrumentarea dosarului penal ce mă privește, motiv pentru care am și formulat cele două petiții.

D-na Kovesi mi-a răspuns într-o săptămână, în trei rânduri, că mi se respinge cererea de preluare a dosarului de către structura centrală, fără a se pronunța asupra cererii mele privind trimiterea dosarului la alt parchet și fără să-și motiveze soluția dată.

Cred sincer că nici măcar nu a citit nimeni petiția mea, întrucât am invocat chestiuni de maxim bun simț pe care oricine de bună credință nu le putea ignora.

D-l Nițu mi-a răspuns după 1 lună că cererea mea a fost trimisă la d-na Kovesi care este competenta să o soluționeze, în baza OUG 43/2002. În anexa 3 găsiți toate documentele.

Cred că este cazul să contabilizez un dublu abuz și să mă întreb retoric unde aș putea să mă mai plâng. Pot doar să constat cu „maximă satisfacție” că subsemnata, în calitate de judecător, sunt incompatibilă să judec orice cerere făcută de d-l procuror Man Ciprian, în schimb dânsul este perfect compatibil și obiectiv să mă cerceteze penal. Și pot concluziona amar că toți magistrații sunt egali în fața legii, dar unii sunt mai egali ca alții.

În acest interval de timp ceilalți 3 colegi au fost audiați ca suspecți de infracțiunea de abuz în serviciu contra Tribunalului Bihor(?), iar întrebările formulate de d-l procuror Chirculescu vizau exclusiv modul în care au decurs deliberările și modul de apreciere a probelor din dosarul penal având ca obiect tentativa de viol. D-na judecător Cuc Raluca a sesizat colegiile de

conducere ale Curții de Apel Oradea și Tribunalului Bihor, au fost convocate adunările generale ale judecătorilor și s-a votat în unanimitate sesizarea CSM, prin care li s-a solicitat să se pronunțe asupra unor aspecte pe care le puteți vizualiza în anexa 4, împreună cu declarația d-nei judecător Cuc Raluca, întrebările adresate celorlalți judecători fiind din aceeași categorie.

Va fi extrem de interesant care va fi răspunsul ce îl va da CSM sesizărilor prin care colegii de la curte și tribunal au întrebat, în esență, dacă un judecător poate fi anchetat pentru o soluție pronunțată și până unde se poate întinde această anchetă fără a se aduce atingere independenței judecătorului și secretului deliberării.

Dacă răspunsul CSM va fi ceva de genul: dacă există indicii temeinice că s-a comis vreo faptă penală, judecătorul poate fi chestionat asupra modului cum au decurs deliberările, a modului de apreciere a probelor și raționamentului în urma căruia s-a dat soluția, atunci s-a deschis sezonul la vânătoare de judecători. De ce? Foarte simplu! Orice judecător, considerat incomod, va putea fi chestionat cu privire la orice hotărâre pronunțată, cunoscut fiind că, mai ales în materie civilă, totdeauna o parte pierde procesul, acea parte nu poate fi decât nemulțumită și dispusă să depună un denunț penal împotriva judecătorului, denunț ce poate fi considerat „indiciul temeinic” de care am vorbit mai sus.

Și așa se vor transforma parchetele într-o suprainstanță, chemată să cenzureze hotărâri judecătorești și să aprecieze dacă acestea sunt legale și temeinice sau judecătorul a comis infracțiunea de abuz în serviciu contra părții ce a pierdut procesul. O astfel de justiție originală ar completa foarte bine tabloul democrației sucite în care trăim.

Un alt abuz pe care vi-l semnalez: nici mie și nici colegilor mei ori celorlalți suspecti NU ni s-a permis să vedem dosarul de la DNA, deși am făcut nenumărate cereri în acest sens. D-l procuror ni le-a respins pe toate fără nici o motivare.

În schimb a dat comunicatul de presă pe care îl comentez, cu o stare de fapt care nu înțelege nici unul dintre noi cu ce se probează, din probele administrate după începerea urmăririi penale, la care am avut și noi acces, NU rezultă în nici un fel starea de fapt susținută de DNA.

Deși d-na Cuc Raluca a depus cerere scrisă prin care a solicitat să nu se facă comunicări către presă decât la trimiterea în judecată, solicitând astfel în numele dreptului la viață privată, puțină discreție din partea DNA, aceștia au dat comunicatul imediat după începerea urmăririi penale (începută după 2 ani-alt abuz), mai mult, au expus o stare de fapt pe care noi cei implicați nu am cunoscut-o și nici nu ni s-a permis să o luăm la cunoștință. Mă întreb, este firesc să afli din presă acuzațiile penale ce ți se aduc?

Mie mi s-a mai întâmpat, așa cum v-am descris mai sus.

În concluzie, începi urmărirea penală împotriva a patru judecători, nu le aduci la cunoștință probele din dosar, le interzici accesul la dosar, dai

comunicate de presă fulminante după care îi lași să intre în continuare în ședințe de judecată, toate aceste măsuri fiind de natură să „crească” la maxim prestigiul actului de justiție care în România se bucură oricum de „mare” încredere.

Am citit și ce scrie cu litere minuscule în ultimul rând al comunicatului de presă, că ne bucurăm de prezumția de nevinovăție. O să le comunic aceasta și justițiabililor pe care îi judec săptămâna viitoare. Cred că le va spori exponențial încrederea în actul de judecată.

În ce mă privește, prin toate petițiile pe care le-am depus nu am solicitat altceva decât ce i se cuvine oricărui cetățean român, să se facă verificări cu privire la susținerile mele și să fiu anchetată de persoane care beneficiază de prezumția de imparțialitate și obiectivitate. Nu am absolut nimic împotriva DNA, din contră, dar cred că merit și eu, în calitate de cetățean, o anchetă cu respectarea dispozițiilor de procedură penală, făcută fără prejudecăți și resentimente, iar dacă voi fi găsită vinovată voi răspunde penal așa cum răspunde orice condamnat.

În toată această perioadă am trecut de la umilință la acceptare, de la neputință la revoltă, de la silă la speranță, în diferite combinații.

Meditând amar la art.133 alin.1 din Constituție, mă adresez d-voastră pentru că nu mai știu unde să o fac.

Cu respect

Florica Roman